

Arrest

nr. 166 584 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 december 1976.

1.2. Op 9 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer

dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing om de aanvraag van 9 januari 2014 onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 7 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2014 werd ingediend door:

G.(...), G.(...) (N° R.R. (...))
geboren te Tolebi op 21.12.1976

wettelijke vertegenwoordigster van :
G.(...), S.(...), geboren op 15.07.1998
G.(...), S.(...), geboren op 11.01.2001
G.(...), D.(...), geboren op 10.05.2006

nationaliteit: Kazachstan
adres: K.(...), (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 18.06.2012, die afgesloten werd op 04.02.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.02.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De advocaat haalt aan dat betrokkene gezien zij momenteel in België verblijft de aanvraag zou moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is, omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag onvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is vooralsnog niet het buitenland.

Betrokkene roept in dat zij van Koerdische origine is en op zeer grove wijze gediscrimineerd werd. Zij legt geen enkel bewijs voor dat dit element kan ondersteunen. De loutere bewering dat zij gediscrimineerd werd, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het komt de betrokkene toe op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene stelt dat zij niets heeft om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikt noch huisvesting om te overleven in het land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in haar land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te ven/verven. Het argument dat verzoekster en haar kinderen dreigen onderworpen te worden aan uitbuiting, wordt op geen enkele wijze onderbouwd.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkene haalt aan dat de volledige schoolloopbaan teniet zal gedaan worden. Betrokkene was echter steeds op de hoogte van het feit dat haar verblijfssituatie en die van de kinderen precair was, namelijk dat het verblijf enkel was toegestaan in afwachting van een beslissing inzake de asielaanvraag, en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor haar een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat zij zich integreert; dat zij een huurcontract voorlegt; dat zij hier sterke sociale banden zou hebben; dat zij twee getuigenverklaringen voorlegt; dat zij een vorming 'kompas' gevolgd heeft; dat zij vloeiend Nederlands zou spreken; dat zij werkbereid zou zijn en dat zij zich zonder afdalen bijgeschoold zou hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.3. Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 7 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan mevrouw:

Naam, voornaam: G.(...), G.(...)
geboortedatum: 21.12.1976
geboorteplaats: Tolebi
nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.02.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk.”

1.4. Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt op 7 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet zo nodig ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat aan de verzoekende partij op 28 maart 2014 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd dat haar op 7 april 2014 ter kennis werd gebracht. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat de verzoekende partij tegen dit inreisverbod via enig ander verzoekschrift een beroep heeft ingediend. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij denkt dat tegen het inreisverbod van 28 maart 2014 geen beroep werd ingediend. Derhalve is het inreisverbod van 28 maart 2014 definitief geworden. Bijgevolg staat het vast dat dit inreisverbod op de verzoekende partij van toepassing is sinds de betekening ervan. Hierdoor rijst de vraag naar de actualiteit en de wettigheid van het belang van de verzoekende partij bij de vordering tegen de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissing van diezelfde datum, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgegeven.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

(...)”

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling, die valt onder een geldend inreisverbod, geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (cf. RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in werking op 7 april 2014. Het inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekende partij er geen beroep meer tegen kan indienen vermits de beroepstermijn daartoe ruimschoots is overschreden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat het inreisverbod door het bevoegde bestuur zouden zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoekende partij thans onder de gelding valt van een definitief inreisverbod van drie jaar waarvan niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven. Gelet op het feit dat de verzoekende partij onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor haar “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten” gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden weigeringsbeslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kan de verzoekende partij op heden geen wettig belang doen gelden bij haar beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en kan dit beroep geen nuttig effect ressorteren (RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 7 mei 2015, nr. 11.277(c)).

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij eveneens het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod staat dat niet werd opgeheven of opgeschort, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet) en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Het staat de verzoekende partij vrij om een opheffing of opschorting van haar inreisverbod – overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure – aan te vragen.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in het licht van het definitief geworden inreisverbod, stelt de advocaat van verzoekende partij zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij, die niet betwist dat zij onder een definitief en geldig inreisverbod valt, sowieso wegens dit inreisverbod het verblijf op het grondgebied moet worden ontzegd zodat de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen er enkel toe kan leiden dat de aanvraag opnieuw wordt geweigerd en dat er opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten dient uitgereikt te worden (RvS 16 juli 2015, nr. 11.431 (c); RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c)).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen haar, ondanks hetgeen hoger werd gesteld omtrent de invloed van het inreisverbod op de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen, thans tot voordeel kan strekken. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel en wettig belang kan doen gelden bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel en wettig belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS